

9. Sayı Ocak-Şubat 2021

R A

Edebiyat
Fikir
Kültür
Sanat
Derginiz

F

Yıl: 1
Sayı: 9
Ocak-Şubat 2021

Editörler

Süveyda Güleç
Sevinç Beysun Sağar

Ön Kapak

Ahmet Öztürk

Arka Kapak

Gül Sultan Çiçek

Tasarım

Mehmet Hakan Karaduman
Şeyma Karaca

Sosyal Medya Sorumlusu

Aybike Ulubaş

Yardımcı Ekip

Tarık Güleç
Gül Sultan Çiçek
Meryem Özdemir
Selme Kayabaşı
Zeynep Sude Alataş

İletişim

rafdergi20@gmail.com

raf.dergi

raf_dergi

*bazı görsel içerikler freepik.com'dan alınmıştır.

02 Editörden

03 Şiirhane

04 Yeni Yıl Yeni
Umutların Baharıdır
Deneme

05 SIR
Şiir

06 Saye
Deneme

07 Röportaj

10 Şiirle Anlatmak
Seni
Şiir

11 Nietzsche
Ağladığında
Kitaplık

12 Kazanılmış
Yenilgi
Deneme

13 Soğuğu
Sevdiren Ülke:
Rusya
Bizim Memleket

15 Şiirhane

16 Tablo

17 Sessizlik
Deneme

18 Bergama
Gezgin

19 Şiirhane

20 Söylenmece
Deneme

22 Şehrin Işıkları
Deneme

23 The
Lighthouse
Film Sever

24 Anılar
Deneme

25 Şiirhane

26 İnsan Hakları
Evrensel
Bildirgesi

27 Özgürlüğümüz
Yoksa Yalnızlığımız
Mıdır?
Deneme

29 Hiç
Şiir

30 Tutunamayanlar
Kitaplık

31 Süs'pansiyon
Deneme

32 Cep Herkülü
Naim Süleymanoğlu
Film Sever

33 Vakitsiz
Deneme

İ
Ç
İ
N
D
E
K
İ
L
E
R

Editörden

Sevgili okur,

Bizler, 11 farklı şehir, 4 farklı ülke, 4 farklı kıta ve 5 farklı saat diliminden, bir araya gelmiş, yaşları, ilgi alanları, hevesleri, görüşleri farklı bir ekibiz.

Bu dergi, ekip üyelerimizden her birinin kendi penceresinden baktığında, güzellikler gördüğü bir fikir olmuş olacak ki, şuan sizlerin karşısına 9. sayımız ile çıkıyoruz.

Kalbinizin gülümsediği, gerçeklerinizin hayallerinize karıştığı, yüreğinizin en derinlerinde huzuru ve mutluluğu hissettiğiniz bir yıl dileriz.

Emel Gültekin

Biraz Soluklan

Nedir bizi bu hengameye sürükleyen,
Sürekli bir uğraş içerisinde olmak,
Ve sonu gelmeyen rutin işler.
Halbuki biraz yavaşlasak,
Aklımızı ve kalbimizi yoran tüm keşmekeşlerden arınsak,
Daha mı yaşanılır olur dünyamız?

Biraz soluklan,
Bu maîşet derdi ne de çok yıprattı bizi.
Sonu belli olmayan yelkenlere doğru yolculuktayız.
Yarının öbür günün tahayyülüyle avutuyoruz kendimizi.

Biraz soluklan,
Omzundaki ağır yük canını incitmiyor mu?
Anların kalabalığı, evrenin gürültüsü, cevaplanması gereken sorular
zihnini yormuyor mu?

O halde,
Hangi limanın yalnızlığında avutacağız kendimizi,
Hangi şehrin kalelerine sığınacağız.
Bizi saran bu garip sızı, bizi dışarı bırakmaya devam mı edecek, yoksa
başımızı alıp rotası belli olmayan yerleri mi mesken edineceğiz?

Dil Vakti

Aykutalp Balkan

Hatıran düşer aklımın bir köşesine
Unutmak mümkün müdür seni
Gül yüzün gitmez, gözlerimin önünde
Kalır sonsuza dek bekler seni

Tartışmasız bir seveda yolunda
Uzanmış yatıyor dağların güneşi
Hasretim kalmış bir kuş kanadında
Umutlarımın birer birer tükenişi

Görmez olur gözler seni görünce
Anlar bu sefer kimdir ruh eşi
Gelir son damlasına kadar netice
Kaybolan yılların içinde aşık kişi

Yaslan omzuma ey sevgili yar
Senin de bunu istediğin belli
Aşkını haykırır güle andelib-i zar
Sönmeye vakit bulmaz dili
Aykutalp Balkan

Yeni Yıl Yeni Umutların Baharındır

Emel Bulut

Yılın son günleri yaklaşırken hepimizin içinde ister istemez tarifsiz bir heyecan ve telaş oluşur. Sanki unutmak istediğimiz ne varsa hepsi geride kalacak ve biz bambaşka yollara yelken açacağız gibi pembe hüyalara dalarız. Hissettiğimiz duygu yoğunluğundan çok, zihnimizi içine sürüklediğimiz kargaşa yok mu hele? Bazılarımız için yılbaşı hiçbir anlam ifade etmese de sanırım çoğumuz için değişmeyen bir süreç yeni yıl kutlamaları. Hatta kimimiz bu durumu öyle ciddiye alır ki birbirinden ayrı hurafeleri büyük bir özen ve hassasiyetle peş peşe sıralar.

Geçenlerde arkadaşlar arasında bu konudan bahsederken arkadaşımın arkadaşı “boş bir bavul alıp evin içinde gezerseniz, o yıl bol bol seyahat edermişsiniz” diye bir söylem attı ortaya. Hemen arkasından başka bir arkadaş “bütün muslukları açın ki su gibi kolayca akıp geçecek bir sene olsun” dedi.

Buna benzer hurafeler ilk defa ne zaman ve nasıl ortaya çıktı tam olarak bilmesek de emin olarak bildiğimiz tek şey bizleri var eden ve bunlara inanmaya sevk eden beklentilerimiz. Hâlbuki yaptığımız, tamamiyle kalbimizde sakladığımız dilekleri yeni bir yıla ertelemek, o kadar. Fakat her zaman olduğu gibi gönül bu duruma da öyle manalar yükleyip süslüyor ki, ışıltılı bir çam ağacına dönüştürüyor işte.

Günümüzde birçok tartışmayı beraberinde getiren yeni yıl ağacı süslemeleri aslında eski Türk geleneği olduğu söylenir. Türkler, İslamiyet’e geçmeden önce dünyanın ortasından göğe kadar yükselen bir ağaç hayal ederler ve buna “Hayat Ağacı” derlermiş. Yeni yıl onlara şans getirsin diye Tanrıdan istedikleri şeyleri kurdele,

bantlar veya çaputlara bağlayıp dilek tutarlarmış. Güzel elbiseler giyinilir, yemekler yenilir, şenlikler şeklinde kutlanırmış. Ve bu âdetin Türkler yoluyla Avrupa’ya geçtiği iddia edilir. Eski Mısır ve firavunlar devrinde Güneş Tanrısı Amon-Ra’nın doğumunun kutlandığı bu gelenek, ilk Çağ Persleri ve Roma İmparatorluğu ile biçim değiştirerek Hristiyanlık dinine sonunda Noel şeklinde eklenmiştir, denilir.

Anlayacağınız kimine göre yılbaşı “Hristiyanların icadı” kimine göre de “kendi geleneği”. Her ne söylenir veyahut iddia edilirse edilsin, tarihi nereye dayanırsa dayansın ortak olan tek şey yalnızca bir kelimeden ibaret doğrusu: “Umut”.

Daha derinlerde düşünecek olursak, kendimize ve çevremize iyi temennilerde bulunmak için inanmayı seçtiğimiz, aslına bakılacak olursa ne yeni ne eski, psikolojik bir olgu belki de. Fakat hayat dediğimiz bu süreç öyle meşakkatli bir yol ki arada durup nefeslenmek geçmiş ve geleceği tazelemek gerekiyor. Bu yüzden kendi kendimize türettiğimiz ve devam etmesini arzuladığımız doğum günü pastalarında mumu üflemeden önce dilek tutulması gibi ruhani bir doyum anlayacağınız.

Şimdiye kadar yeni yılı dua etmekten ve güzel duygular dilemekten başka, ekstrem bir eylem gerçekleştirmemiş biri olarak; bazen sıradanlığı bozmaktan çok da zarar geleceğine inanmıyorum. Önemli olan sonuç odaklı olmaksızın tek beklentimizin umudumuzu korumaktan ibaret olduğunu unutmamak kâfi sanırım. Yeni bir yılın başlangıcı kim ne derse desin yeni umutların baharındır esasında.

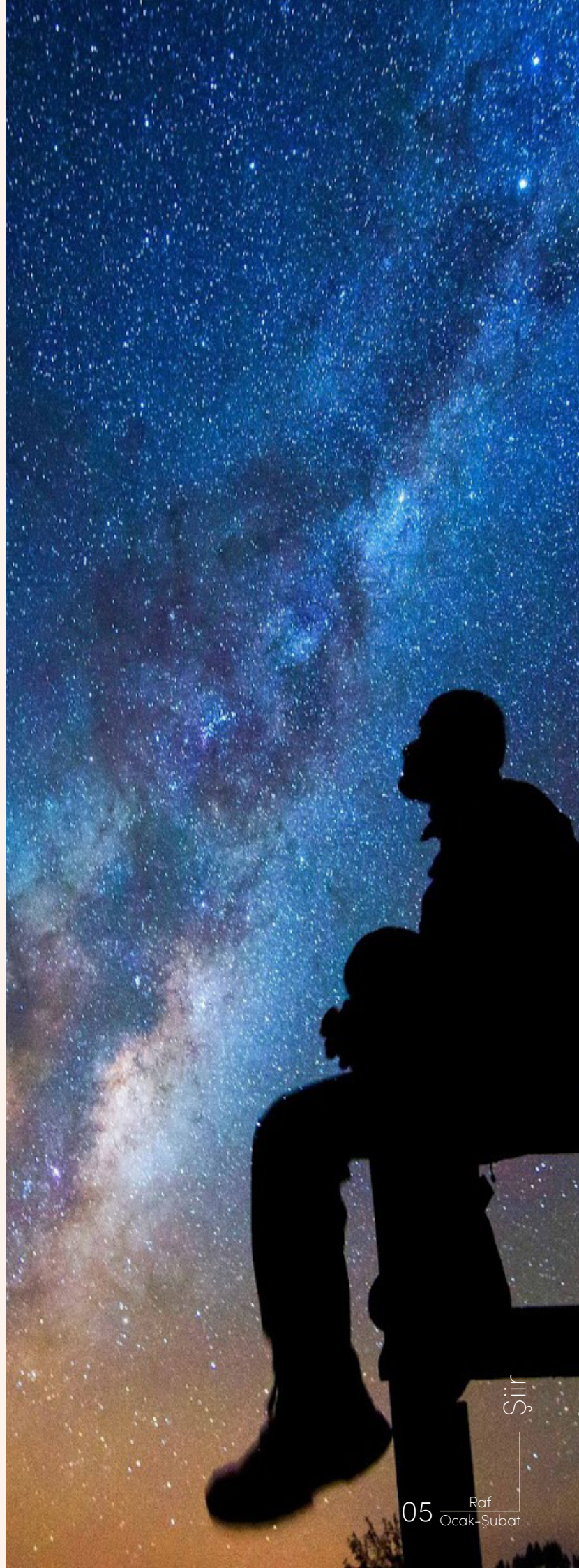
SİR

Yunus Emre Terzi

Bir ağrısız sızıyım
Umutlarla bilenmiş
Alınlarda yazgıyım
Kırlara ermiş
Son sözüm kapısında
Dualarla işlenmiş
Bir umudun peşine
Ne sırlar gizlenmiş

Çilelerle doludur
Gurbetin akşamları
Uzaklardan bir haber
Yıldızdan nakışları
Yalnızlığın ruhumda
Sıradan haykırışları
Bir umudun peşine
İşte bu gözyaşları

Bir hale oluşmuş
Peygamber sözlerinden
Sarp yokuşlar kaybolmuş
Haber var ötelere
Ruhumda bir parıltı
Tebessüm erenlerden
Bir umudun peşine
Kırkların meclisinden

Saye

Şeyma Demirkıran

Bazen kendimizi bir ağacın gölgesinde bulmak isteriz. Çoğu zamansa kendimizi bulmak isteriz. Gün içerisinde kaybettiğimiz gölgemizi ararız... Düşüncelerimizle savaştığımız metrobüs camında kendimizi izleriz. Uzun bir duvarda güneş arkamızdan vururken, yere boylu boyunca uzanan gölgemizi seyrederiz. Saçlarımızın vapurda rüzgarla kavgasına şahit oluruz. Bu kadar yaşamın içinde aslında kendi yalnızlığımızın gölgesi bizi acıtır. Büyümek istemek uzaklaşır artık bizden, kelimelerle yarışımız yerini suskunluğa bırakır. Taşlardan sekerek değil yavaş ve adım adım geçeriz, yollarda upuzun filmler çekeriz, arada bir nefes alırız . Yaprakların yere dökülüşünü çizeriz adına sonbahar deriz. Çiçekler açana kadar o kuru yaprakların üstüne basarız çığlıklarını kaydederiz. Yıldızlardan dileriz, dans ederken kayan yıldızlardan... Kitapların altını çizeriz çok okuyup hep yarım bırakırız. Bilemeyiz belki de bir yerde yeniden çalar şarkımız...

Ressam

Burcu Perçin ile

RÖPORTAJ

1. İlk sorumuz, bize biraz kendinizden bahsedermisiniz? Kimdir Burcu Perçin?

1979 Ankara doğumluyum, dört yaşından beri İstanbul'da yaşıyorum, yaklaşık yirmi beş yıldır da Moda'dayım. Atölyem de evim de Moda'da.., burada çalışmalarımı sürdürüyorum. Sanata başlamak benim için çok küçük yaşta oldu. Önce bale ve müzik eğitimi aldım. Bu süreçte resme de ilgim vardı, orta sona geldiğimde Güzel Sanatlar Anadolu Lisesini duydum ve "ben resim okumalıyım" dedim. On dört on beş yaşında ressam olmaya karar verdim. Tamamen içsel bir yönelişi benimkisi. Örnek aldığım etkilendiğim ya da beni yönlendiren biri yoktu. Ama benim en büyük şansım ailem hep arkamdaydı. Ne yapmak istiyorsam bana destek oldular. Üniversiteyi Mimar Sinan Üniversitesi'nde okudum. Mezun olduktan sonra, 2003'te 6 aylığına New York'a gittim. Orada gördüklerim, duyduklarım, sanat ortamı beni çok etkiledi, daha sonra atölyemde çalışmalarımamotivasyonunu arttırdı.

Çocuklukta bale ve müziğe olan ilgim, hayatımda daha sonra spor, dans ve müzikle hep iç içe olmamı sağladı. Bununla birlikte kitap okumak, daha çok deneme yazıları özellikle sanat, felsefe ve psikoloji üzerine okumayı seviyorum. Ayrıca doğada olmak bana müthiş keyif veriyor. Zaten yaptığım işlerde de hep insanın doğayla olan ilişkisine yer veriyorum. Düzenli yürüyüş ve meditasyon yapmak da hayatımın bir parçası halinde. Ama asıl beni tanımlayacak elbette yaptığım iş, sanatım. Aslında bunu bir işten, bir meslekten de öte hayat biçimi olarak görüp yaşadığım için çok farklı hobilere ihtiyaç duymuyorum.

2. Sıra dışı bir tarzınız var. Bu tarzı oluştururken nasıl bir süreçten geçtiniz? Size göre bir sanatçı, özgünlüğe ulaşabilmesi için nasıl bir yol izlemeli?

Teşekkür ederim. Özgün olmak gerçekten sanatta

çok önemli. Öte yandan, sıfırdan bambaşka bir şey yapmaktan söz edemeyiz. Bilimde de öyledir ya, bir şey bulunur ama bu hep daha önceki buluşların üzerine eklenir. Sanatta da bu böyle, sanat tarihine bakarız, oradan beslenir, referanslar alırız. Hatta resmi bu şekilde öğreniriz. İlk resim eğitim sürecinde dünya kadar eskiz kopyalar yapmışızdır, bir sürü farklı sanatçıdan öğrenmek adınadır, bir sürü farklı sanatçıdan öğrenmek adınadır... Kopya ede ede öğrenirsiniz. Ne kadar çok resimsel dili, gözü, algısı gelişirse, ne kadar çok çalışırsa, sanatçı sonrasında kendini bulur, özgünleşir. Bir yandan da tabii ki de bu kadar önemli bir sanat tarihi var, ustalar var. Onlara bakıp etkilenmiyoruz diyebilir miyiz? Tabii ki etkileniyoruz ama hiçbir zaman ben bir sanat eserine baktığımda eğer çok beğendiysen, gidip buna benzer bir şey ben de yapayım demedim. Ama şu olmuştur; "Çok iyi bu, ben bunun üzerine ne katabilirim, ben kendim bunu daha farklı şekilde nasıl ifade ederim?" Onun etrafında dolanmadan, oradan alacağımı alır önüme bakarım.

3. İlk kişisel serginizi 2005'te henüz sadece 25 yaşındayken açtınız. Bu başarının ardında nasıl bir çalışma yatıyor? Sanatla ilgilenenlere bununla ilgili olarak ne önerirsiniz?

Benim şanslarımdan biri küçük yaşta Güzel Sa-

natlar Lisesi'nde başlamış olmam. 15 yaşında özgür ve disiplinli bir eğitimin bulunduğu bir ortamdıydım. Orada öz disiplini sağladığım için üniversitede aynı şeyi devam ettim. Mezun olmadan önce çok özgün işler yaptığımız söylenemez, resmi öğreniyorsunuz, daha çok öğrenmek adına yapılan çalışmalar... Ama kendi atölyemi tutar tutmaz o disiplini aynı şekilde hiç durmaksızın sürdürdüm. Ve bence, genç yaşta sergi açmanın başarısı burada yatıyor. Aslında ne istediğini bildiğinde, heyecan duyduğunda bu disiplin de oluşuyor. Bir yandan fedakarlık yapıyorsunuz tabii. Mimar Sinan'dayken kantinde daha çok vakit geçirebilirdim ama onun yerine okulun atölyesinde, kütüphanesinde daha çok vakit geçirdim. Oraya gidip diğer sanatçılardan daha fazla ne öğrenebilirim diye çabalardım. O zamanlar internet yaygın olmadığı için kitaplardan bakarak öğreniyorduk. Bu sözlerimle yaşıma ele vermiş oldum. (Gülüyor) Biz bu şekilde çalışarak o bilinci edindik. Evet bazen motivasyonunuzun düşük olduğu anlar olabilir ama daha sonra yapabileceklerinize ve sonuca odaklandığınızda kendinizi motive edebiliyorsunuz. Ne olursa olsun ben sağlıklıysam çalışmamı engelleyecek bir durum yoksa atölyeye gidiyorum ve çalışıyorum, proje olsun olmasın. Zaten siz çalıştığınızda o projelerin ardı arkası kesilmiyor. Ben 2005'ten itibaren on kişisel sergi açtım, yurtiçi ve yurtdışında birçok fuar, karma sergiler içinde keyifle yer aldım. Umarım daha da güzel projeler sergiler yapacağız.

4. Sanatçı gözü nedir ve nasıl gelişir?

Sanat eğitiminde sanatçı gözü geliştirmek diye bir şey var. Eğitim alırken veya sanatın içindeyken gözünüz algınız gelişir.. Ama bir yandan da buna sadece göz gelişimi olarak bakarsak kısıtlamış oluruz. Çünkü mesele görme engelli iyi bir ressam var; Eşref Armağan. Görmeden bu kadar iyi resimler yapmak belki de gözün gelişiminden ziyade gönül gözüyle alakalıdır. Biraz sıra dışı oldu ama resmin olmazsa olmazı el ve göz olduğunu savunan düşünceyi kıran bir örnek bence.

Fotoğraf benim gözümü çok geliştirdi. Zaten

resimlerimin, eskizlerimin kaynağı oradan çıkıyor, kendi çektiğim fotoğraflardan... Bazen onları da işe dönüştürüyorum. Fotoğraf zaten tek başına bir sanat. Ressamım ama fotoğraf işler de yapıyorum. Fotoğraf çektiğinizde çevrenizdeki her şeye daha farklı bakmaya başlıyorsunuz. Benim şu anki temam antik dünya üzerine. Fotoğraf çekmek için seyahat etmek bana çok şey kazandırıyor. Görsel algıyı da geliştiriyor.

5. Bir önceki serinizdeki temaya yeni temanızda da yer vermeniz, bir nevi iki temayı bazı resimlerinizde bütünleştirmeniz ilginizi çekiyor. (Beyaz mermer küpe "fill in the plant" serinizde de yer vermeniz gibi.) Bunu yapıyor olmanızın belirli bir nedeni var mı?

İlginç bir soru. Güzel bir farkındalık... Bunu fart etmeniz hoşuma gitti... Birkaç tema bir araya gelebiliyor çünkü temalar aslında birbirlerini doğuruyor. Sizin verdiğiniz örnekte, "Dağların Sahibi Yoktur" serisini oluştururken, doğanın tahribatını ele alıyordum. Doğayı tahrip ediyoruz daha sonra yeşille bağımızı koparmamak için yeşili sanki bir dolgu malzemesi gibi şehrin içinde, otollarda, binaların çevresinde ya da toplu konutlarda bir pazarlama unsuru gibi kullanıyoruz. Bu çok ironik geliyor bana, önce yok edip sonra da ama ona da ihtiyacımız var diyoruz. Ne kadar uzaklaşırsak o kadar ihtiyacımız artıyor. Dolayısıyla bir önceki temadaki o mermerlerin bu seriye dahil olması bir yandan bana normal geliyor. Çünkü oradaki içerik beni bu noktaya çekti. Aynı şekilde şu an antik kentleri ele alırken mermerlerin tarihine gittiğimi düşünüyorum çünkü bir şekilde oradan görsel zenginlikten kopmak istemedim. Mermerlerin dokusu, formları, içindeki o zengin resimsel dil... Kültür, doğa, tarih ve yaşanan güncel meseleler... Hepsi bir arada olabiliyor ve resimlerimde de o imgelere birlikte yer verebiliyorum.

6. Resimlerinizdeki anlamın ve hissiyatın, sizin için ve ona bakanlar için farklı algılanması, size ne hissettiriyor? Sizce sanat zaten böyle bir şey midir?

Ben bundan genel olarak pek rahatsız olmamışım. Hatta hoşuma giden bir tarafı da vardır. Farklı şeyler duymak izleyiciden hoşuma gidiyor, benim hiç aklıma gelmeyen farklı şeyler görmeleri aslında heyecan verici. Özellikle soyut işlerimde bunu daha çok yaşıyorum. İnsanların farklı bakış açılarını ya da duygularını o anda yorumlaması bana keyif verir. Daha da keyif veren şey elbette sanata gerçekten ilgili, sergileri gezen takip eden iyi bir izleyici ile paylaşmak... Çünkü bir şekilde sizin yaptığınız işe daha çok kıymet veriyor, o noktaya nasıl geldiğinizle, o işlerin nasıl ortaya çıktığı ile ilgili daha fazla fikri oluyor ve saygısı artıyor. Ama illa çok şey bilmesi eğitim alması anlamında değil, bence en önemli olan şey, o saygıyı ve samimiyeti, sanat sevgisini hissetmek. Yani onu hissettiğiniz zaman, isterse sizin yaptığınızdan bambaşka bir şey yorumlasın, hiç sorun olmuyor. Altındaki duygu gerçek bir sanatsever olması, yaptığımız işe ve sanatçıya saygı duyması önemli olan. Ben öyle düşünüyorum.

7. Türkiye şartlarında sanatsal alanlar meslekten ziyade hobi olarak görülüyor. “Elinde bir işin olsun da paranı kazan, yine resim yaparsın” algısı epey yaygın. Siz bir sanatçı olarak bu durum hakkında ne düşünüyorsunuz?

Maalesef böyle bir durum var. Türkiye’de özellikle çok fazla var. Her seferinde kendini anlatmaya çalışmak, bunun ciddi bir iş ve meslek olduğunu, geçici bir uğraş ve bir heves olmadığını ifade etmeye çalışmak biraz yorucu oluyor. Anlaşılmamanın verdiği bir hüzün de oluyor. Ama bunun bir şekilde değişeceğine inanıyoruz. Bu sizlerle birlikte de olacak, şu an röportaj yapıyoruz, yazılıyor çiziliyor. Basının ilgisinin burada önemli bir yeri var. Tabii devletin de sanatçının arkasında durması, des-

teklemesi gerekiyor. Onun dışında bunun bir hobi olarak görülmesini bırakın, bir mesleğin de ötesinde bir durum. Çünkü bu işin bir emekliliği yok. 90 yaşına da gelsen resim ve sanatın içinde oluyorsun. Örnek veriyorum Matisse 90 yaşında, elleri fırça tutmuyorken bile hala atölyesinde elişi kağıtları keserek inanılmaz güzel eserler çıkarıyordu. Bu gerçekten mesleğin de ötesinde bir durum, bir yaşam biçimi, büyük bir tutku ile hayatınızı adadığınız bir şey. Sanat yapmak, sanatçı olmakla ilgili benim bakış açım bu.

8. Son olarak okurlarımıza ne söylemek istersiniz?

Sanata ilgi duysunlar, sanatın içinde olsunlar. Ama bir görev gibi değil. Ben eminim ki bir şekilde kendilerini o alanın içine dahil ettiklerinde, zaten vazgeçemeyecekler. Hepimizi besleyen bir şey... Kendinizi tanımanıza yardımcı oluyor. Güncel sorunlara, dünyaya, hayata farklı bakış açıları ile bakmanızı sağlıyor. Çünkü her bir eserde farklı bir sanatçının bakış açısı var ve onu görüp o dünyadan bakıyorsunuz. Sanat sınırları kaldırıyor. Dünyanın hele de böyle bir döneminde, doğanın yok edilişi bir yandan, virüsler hastalıklar bir yandan... Bunların hepsine ışık tutabilecek ortak güçlü bir dil. Daha da çok ihtiyacımız var.

Ve gençlere tavsiyem, sevdiikleri işi yapsınlar. O kadar önemli bir şey ki sevdiğin işi seçmiş olmak... Hayatta en çok zamanını geçirdiğin alan, bir şekilde hayatının merkezinde olan yaşam alanı. O yüzden kararsız bir durum yaşıyorlarsa, başkalarından duyduklarına değil özde ne istediklerine baksınlar. Gerçekten ne istediğini bilip net ve kararlı bir şekilde işini seçmek bu hayatta bence çok önemli. Çünkü en büyük mutluluk kaynaklarından biridir sevdiğin işi yapıyor olmak...

Şiirle Anlatmak Seni

Nihat Korkmaz

Çoğu şair yazmıştır seni; taş duvarlara,
parşömenlere, kağıtlara...
Adına da şiir dediler, şairler öldükten sonra
kalanlara.
Cemal SÜREYA, soyadından vazgeçti senin
için mesela.
Turgut UYAR, yüreğini bozuk saat yaptı
sende dursun diye.
Ahmet Arif, prangalar eskitti hasretinden.
Yahya Kemal, demir aldı artık bu zaman-
dan.
Nazım Hikmet, senden önce ölmek istedi
sen yaşa diye .
Yılmaz ERDOĞAN, sevişmeyi yasak etti
Ankara sokaklarında.
Can YÜCEL, kadın dediğin dedi henüz her-
kese diyemeden gitti.
Sezai KARAKOÇ, mona roza diyordu sen
çoktan tetra olurken başka kollarda
Ben ise bir şey diyemedim, zaten tüm bu
yazdıklarım konuşamadıklarımıdır
Ve her bir şiir aslında bir dua, sana çokça
dualar ediyorum duyuyor musun?

Nietzsche Ağladığında

Sevinç Beysun Sağar

Yazarımız Irvın D. Yalom, öğretici tarzda romanlar yazdığını söyleyen, meslek olarak doktorluğu, uzmanlık alanı olarak da psikiyatryi seçmiş, Tolstoy ve Dostoyevski'den etkilenmiş, Rusya'dan Abd'ye göçmüş biridir.

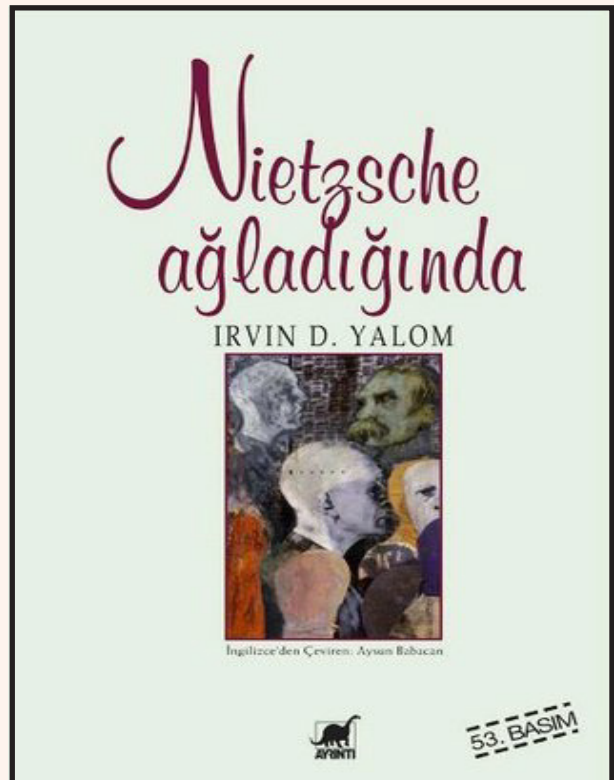
Derin bir yolculuğa çıkardı bu kitap beni; birçok farklı yolculuğa da değdim aynı zamanda. Doktor Bruer'ın ve Nietzsche'nin kendini tanıma, keşfetme, kabul etme yolculuklarına... Freud'un heyecanlı, meraklı, üretken ve bir o kadar genç haline, Lou Salome'nin aykırılığına, ilk başta hayran kalınıp, sonra bunun suçunun ondan bilinmesine, Mathilde'nin sessiz ve sakin karakterinin, toplumun yön verdiği bir hayatı yaşamasından ve bu yüzden "zorunlu olanı isteyip, sonra da bu istenileni sevmesinin" sonucu olduğuna...

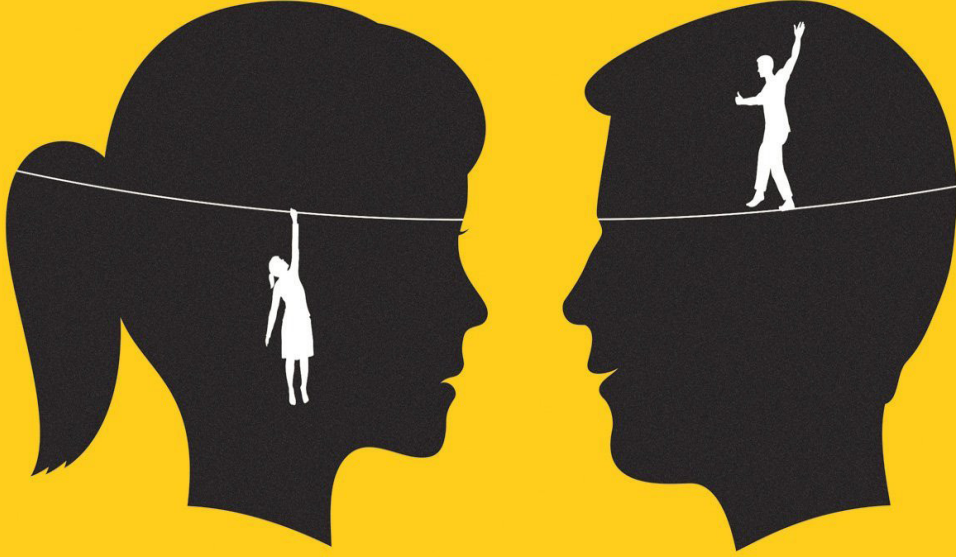
Karakterler, içimizden birer parçaydı, çok tanıdık. Düşünceleri yalın, bütün çıplaklığıyla karşımıza çıkıyordu. Sayfaları çevirirken piyano tuşlarına nazikçe basıyormuş gibi hissediyordum kendimi, kendi yolculuklarını yaşayan bu insanları rahatsız etmemek ister gibiydim, farkında olmadan. Çünkü o kadar gerçeklerdi, o kadar varlardı bu hayatın içinde. Çünkü hepsi bizdik, aynı şeyleri hissediyor, aynı tepkileri veriyorduk. Telaşlarımız, korkularımız, beklentilerimiz, kalbimizin en ücra köşelerine iteleyip kimselere açamadığımız isteklerimiz, hatta bazen kendimize bile... "Yalnızlığımıza yenilip düşkünlüğümü başkalarına anlatacak olduğum ender zamanlardan sonra, hep kendi kendimden nefret etmişimdir. Kendime yabancılaşıyor, adeta ihanet etmiş gibi hissediyorum." Karakterler, o kadar canlı ki, yazarımız Irvın D. Yalom, her birinin yüzyıllar boyunca yaşamaya devam edeceklerinden şüphe duymamıştır sanırım.

Bir solukta bitiremedim bu kitabı, aksine soluksuz bıraktı beni. Ara verdim, bekledim, düşündüm, şimdi ne diyecek diye merak

ettim, bazı anlarda yanlarında olmak istedim. Bazen çok derinimi açmış gibi hissettim, çünkü o kadar bendi, o kadar gerçektir ki bahsedilen şey, o kadar sert ve net yorumlar getiriliyordu ki karakter üzerinden benim hayatıma, sanki bütün karanlık taraflarımın ortalığa saçılmasına ramak kalmıştı. Sanki tüm dünya beni görüp duyacak gibiydi, ve bir o kadar da uzaktım kendimden aynı anda. Onların hayatına dışarıdan bakarken, aynı anda onların gözünden kendi hayatıma da dışarıdan bakıyordum. Onlarla birlikte mezarlıkta yürüdüm, satranç oynadım, hırçınlaştım, ve yine onlarla birlikte, biraz daha büyüdüm, olgunlaştım.

"Kitabınızdaki Nietzsche, yarının insanı olduğunu düşünüyordu, benim için siz dünden gelen, bugünümüzde olan ve geleceğimize ışık tutan bir kitap yazmışsınız. Belki çok farkında olmayacaksınız şuan sayın Yalom, fakat yine de teşekkür ederim."

Kazanılmış Yenilgi

Gözde Saltı

O kadar zaman geçti, aylar yıllar geçti mesela. Biz kavuştuk, sonra ayrıldık. Önce tökezledik, sonra düştük; yere serdik birbirimizi, yara aldık birbirimizden. Sonra yüzümüzü eğip sardık o eskiyen yaraları. Çok şey değişti senden sonra, benden sonra çok değiştin evet. Hiç olmayacak şeyler oldu; seninle de oldu sensizken de ama eskisi gibi olmadı. Biz kendi savaşımızın en büyük yenilgisi, eğilip bükülmelerin sonunda sağ kalamayan taraf; her hikayenin sonunda olan yine bize oldu.

Soğuşu Sevdiren Ülke

Rusya

Nezahet

Rus insanı, gerek Türkiye’de gerekse diğer ülkelerde soğuk ve temkinli olarak bilinse de gerçek bundan çok farklı. Burada yaşamaya başladığımda fark ettim ki biraz vakit geçirip güvenlerini kazandıktan sonra çok samimi insanlar haline gelebiliyorlar.

Üniversite okumak için geldiğim Moskova’da son 5 yıldır yaşıyor ve eğitime devam ediyorum. Rusya; edebiyatı, soğuşu, içkileri ile ün yapmış bir ülke. Lakin bu ülke hakkında bilmediğimiz daha birçok şey var.

En bilindik yiyecekleri “Borsh çorbası” ve kırmızı pancar. Aynı zamanda krepleri ile ün yapmış olan Rusya’da süt ürünleri, özellikle peynir ve yoğurt çeşitleri inanılmaz zengin.

Rusça’yı sıfırdan öğrenmek gerçekten zor olsa da benim için böyle bir zorluk söz konusu değildi. Rusya’ya gelmeden önce Rusça bilmek bana çok büyük avantaj sağladı. Hatta ben sözünü etmesem yabancı olduğum, genelde Ruslar tarafından anlaşılıyor. Yabancılara karşı çok nazik ve yardımseverler. Bu nedenle yabancı olduğumu ve Türkiye’den geldiğimi söylediğimde çok güzel tepkiler alıyorum.

Moskova’nın en bilindik meydanı Kızıl Meydan, turistlerin sıkça ziyaret ettiği bir mekan. Bu meydan Hem Rusya, hem de eski SSCB’nin toplumsal ve siyasi tarihinde çok önemli bir yere sahiptir. İsmi ni aldığı “kızıl” kelimesinin Rusça’da karşılığı olan krasnaya sözcüğü eskiden “güzel” anlamına da gelirmiş.

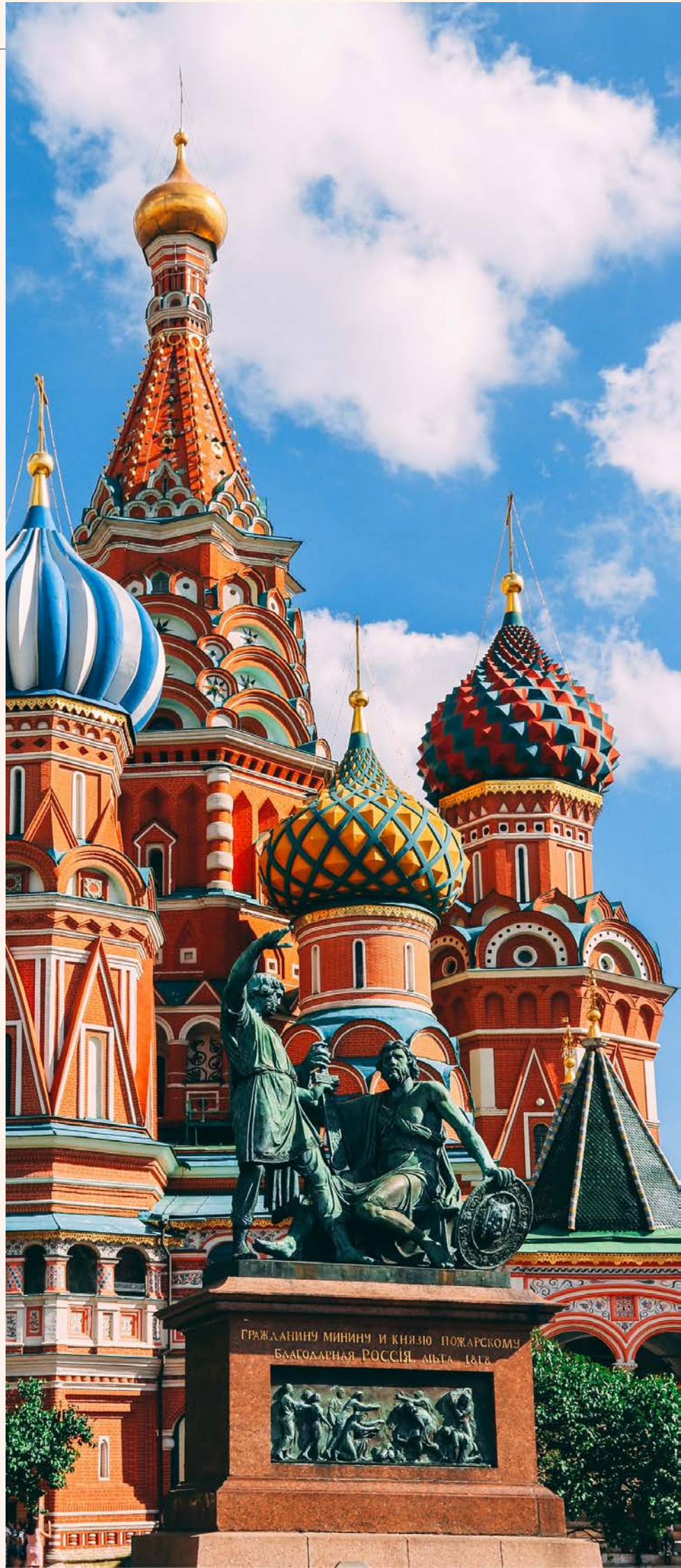
Şiirlerinden birçoğu Rusça'ya çevrilmiş olan Nazım Hikmet'in mezarı da Moskova'da bulunmakta. Her yıl ölüm yıldönümünde burada yaşayan Türkler tarafından düzenlenen anma törenleri yapılıyor.

Komunizm izleri Rusya genelinde hâlâ etkisini sürdürüyor. Evler genelde tek tip mimari şeklinde olup binalar çok yüksek yapılmış ve günümüzde de bu şekilde varlıklarına devam ediyorlar.

Kendi zamanlarında kitapları yasaklı olan birçok Rus edebiyatçısının evi bugün müzeleştirilmiş halde. Tolstoy, Dostoyevski, Puşkin, Gogol, Gorki, Çehov ve daha niceleri... Ziyarete açılan bu evler insana o döneme yolculuk yaptırıyor. St. Petersburg'da yaşamış olan Dostoyevski'nin evini ziyaret ettiğimde "Beyaz Geceler"i yazdığı sokaklarda gezdiğimde büyülenmişim. Rus edebiyatına ilgisi olan herkesin gezmesi gereken yerler.

Son olarak ulaşımdan bahsetmek istiyorum. Turist olarak gelseniz dahi arabanız olmadan rahatça şehirlerde gezebilirsiniz. Metro ile ulaşımı çok gelişmiş olan Rusya, bilinen en eski metro ağlarından birine sahip. Her geçen yıl yeni güzergahlar ekleyip geliştirmeye de devam ediyorlar.

Soğuğu sevdiren bu güzel ülke yeşiliyle, beyazıyla, güneşiyle, karıyla size kucak açıyor. Tarihi ve doğal güzelliklerini saymakla bitiremeyeceğim için burayı merak eden herkese gelmelerini ve doyasıya gezmelerini öneririm. Sevgiler

Zeynep Uzun

Gidelim

Gün ağarmaya yakınken düşelim yola
Plansız, yanımıza da hiçbir şey almadan
Kimselere de söylemeden, habersiz gidelim
Canımız nereyi istiyorsa o yola koyulalım
Yeniden tanışalım o gün seninle
Bu sefer daha farklı bir hikaye yazalım.
Geçmişini unutalım, tanıştığımız günü ikimizin doğum
günü ilan edelim
Yalnızca o günü kutlayalım
Ayrı ayrı doğduğumuz günü değil
Birlikte yeniden doğduğumuz gün olsun
Bizim miladımız.

Kafkasların Yanık Türküsü

SEYİTHAN

Rabia Dereli

Suyla yıkansaydı eğer ihanetler
Bir çocuğun gözünde bitseydi ahlak
Bir de sızladığım şu duvar
Geceye gölgesini vurmasaydı
Konuşsaydı eğer sözcükler
Yazardık efsaneyi yeniden
Kafkasların dinmez acısı ,Seyithan

Toprak eğer gözümü doyurmasaydı
Ağlayan yanlarım buz tutmasaydı
Gökyüzüne açtığım bağımlı kana bulanmasaydı
Gelip bulmaz mıydım seni
Kafkasların yanık türküsü ,Seyithan

Sol yanımdaki acı sağıma vurmasaydı
Ölmeden öldürmeselerdi Aslı'yı
Yolumu kesmeseydi şu feryatsız figanlar Baharı en
aydınlık yanımla getirmez miydin sana
Kafkasların dinmez acısı,Seyithan

Sen ki solundaki yalanla avunup
Aslını unutan
Bir hayal uğruna süveydanı yakan
Görüşmemiş bahçelerde benzini arayan
Gönlünün yolunu şaşırıp sayısız haneyi yıkan
Kafkasların dinmez acısı Yanık türküsü
SEYİTHAN

Şiirhane

Tablo Adı: Las Meninas
Ressam: Diego Velazquez

Sessizlik

Aybike Ulubaş

İşten çıkmış yorgun argın eve yürüyordu. O kadar çok çalışıyordu ki eve vardığında eşi ve çocukları çoktan uykuya dalmış oluyordu. Ve sabah işe gitmek için evden çıktığında da onlar hala uykuda oluyorlardı. Çocuklarını çok özlüyordu. Her gece hepsini uykularındayken öper koklar, kendince hasret giderirdi.

Çalışmak zorundaydı. Günlük kazandığı para en fazla iki ekmek alacak kadardı. Fakat o iki ekmek sayesinde çocuklarının o gece de aç uyumadıklarını biliyor ve gece uykusuna bedeninin tüm yorgunluğuna rağmen rahat yatıyordu.

Evleri harabeden hallice bir kulübeydi. Ülkenin her bir köşesinin ayrı bir açlık, sefalet ve geçim sıkıntısı içinde olduğu bu dönemde her şeye rağmen sevdiği kadınla evlenmişti. Henüz nasıl geçineceklerini, karınlarını nasıl doyuracaklarını bilmeden çocukları oldu. Ve sonra bir tane daha...

Ertesi sabah işe giderken içinde onu tümüyle sarsan bir heyecan vardı. Yeni yıl yaklaştığı için işçilere patronları ikramiye verirdi. Ancak birkaç çikolata ve şekerle mukabil gelen bu para herkes için oldukça kıymetliydi. Çünkü hiç kimse çocuğuna yıl içinde çikolata veya şeker alamıyor ve herkes yılın son günlerini ipe çekiyordu.

İşten çıktığında neredeyse gece yarısına geliyordu. O saatte hala açık olan bir dükkan bulup çocuklarına çikolatalar alacaktı. İçi içine sığmıyordu. Kızına renkli kağıtlara sarılmış olanlardan alacaktı. Oğlu ise meyveli şeker severdi. Onlarla günler sonra sarılacak ve hediyelerini verecekti.

Eşine de bir şey almalıydı. Belki bir çiçek... Onun gülleri çok sevdiği geldi aklına. Ona ilk aşık olduğu zamanları hatırladı. Henüz gencecikti, çalışmak onu bu denli yıpratmamış ve hayatı daha parlak ve renkli görüyordu. Sevdiği kıza çiçekler götürmek isterdi fakat o zamanlar da buna pa-

rası yetmediğinden şehir mezarlığında insanların kaybettikleri sevdiklerine bıraktıkları çiçeklerden çalardı. Bugüne kadar kimsenin tek kuruşuna bile dokunmamışken bu yaptığı onun vicdanını hiçbir zaman sızlatmadı. Çünkü sevgi adına bırakılan çiçekleri yine sevgi adına alıyordu.

Eşine gül alacaktı. Üstelik mezarlıklardan değil gerçek bir çiçekçiden alacaktı. Çiçekçiye binbir hayalle vardığında dükkan sahibi dükkanı kapatmak üzereydi. Yalvar yakar ikna edip bir gül aldı. En güzel ve en kırmızı gülü..

Heyecandan evine uçarcasına gidiyordu. Bir elinde eşine aldığı gül diğerinde çocuklarının çikolata ve şekerleri.. Tüm hayatını bugün yaşadığı mutlulukla kıyaslasa bugünkü mutluluğu ağır basardı. Eve varınca çocukları uyuyorsalar bile uyandıracaktı. Çünkü yarın yine işe gidecekti ve bugün onların hediyelerini aldıklarındaki mutluluğunu görmek istiyordu. Bu düşüncelerle evine doğru yürüyordu.

Issız bir caddeden geçerken kulakları yırtarcasına güçlü bir fren sesiyle irkildi. Başını çevirmesiyle yükseliği insan boyunu aşan bir derebeyi arabsının kendine büyük bir hızla yaklaştığını gördü. Kaçmaya fırsatı bile olmadı. Ne olduğunu anlamadan araba onu ezip geçmişti. Bir saniye sonra hayata gözlerini yumdu. Eşine aldığı çiçekler ve çocuklarının çikolataları ise karanlık sokağın dört bir yanına savruldu. Kime çarptığına bile bakmayan otomobil ise ordan son sürat uzaklaştı. Hayalleri, kendi emeklerinden çalınan bir otomobilin altına kalan adam yerde kanlar içinde yatıyordu.

Ne hesabı soruldu ne de çocukları çikolatalara kavuştu...

Bergama

İzmirli Hasan

Antik Pergamon Kenti üzerine kurulan Bergama, uygarlık tarihinin en önemli yerleşim alanlarından biri. Bölgenin tarihi Tunç Çağı'na kadar gitse de Pergamon Antik Kenti'nin kurulduğu kalenin tepesindeki en erken buluntular M.Ö. 7 ila 6'ncı yüzyıllara ait. Bu da bugün Bergama'da tarih meraklılarını cezbeden sayısız yapı ve eserin bulunduğu anlamına geliyor.

Bergama denince akla ilk gelen kelimelerden biri de parşömen. Tıbbın atası Hekim Galenos ve parşömen kağıdı, ilçenin dünya kültür mirasına yaptığı en önemli katkılardan. Parşömen, günümüze kadar insanlığın bulunduğu en kaliteli yazı aracı olarak biliniyor. Bergamalılar geçmişte, parşömen kağıdından yaptıkları kitaplardan oluşturdukları kütüphanede büyük bir kültür hazinesi yaratmış ve Mısır uygarlığı ile yarışmıştır.

İlçenin tarih kokan dokusuyla işli sokaklarında dolaşırken Bergama Evleri de dikkat çekiyor. Bu evler, kalın dış duvarları, iç sofalı planları, yağma yapı gereklerine bağlı pencere boyutlarıyla ısıyı koruyan bir yapıya sahip. Az sayıdaki evde, Sakız Adası mimarisine özgü ahşap cumba ve balkon şeklinde çıkıntılar bulunuyor.

7 gün 24 saat rengarenk olan Atmaca Mahallesi ise sadece Bergama'nın değil Türkiye'nin müzik üretimi açısından oldukça önemli yerleşim yerlerinden biri. Özellikle klarnet ustaları ile ünlü olan mahalle, bugüne kadar birbirinden özel birçok müzisyeni yetiştirdi.

Kozak Yaylası, Bergama'nın büyüleyici güzelliğe sahip bir noktası. Bergama'ya 20 km uzaklıktaki yayla, çam fıstığı ve dokumalarıyla ünlü.

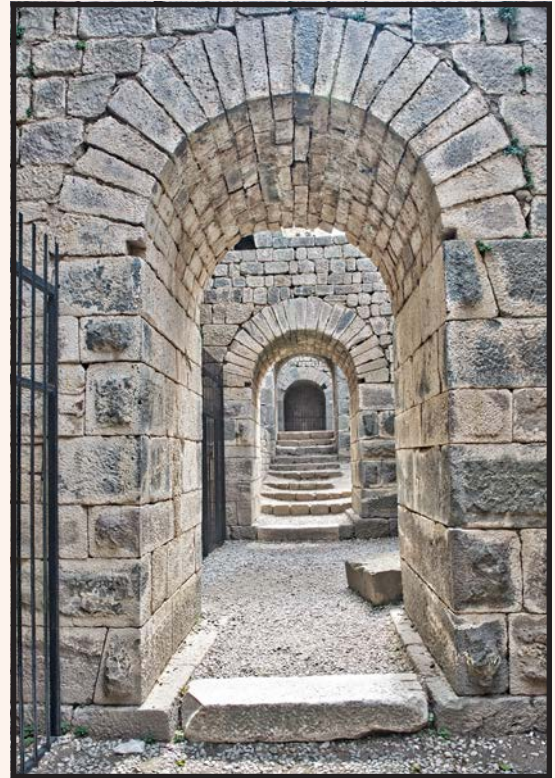
Arasta-Osmanlı çarşısı ise 19. yüzyıldan kalma yapılarıyla sizleri bekliyor. Çizmeciler, pabuççular, manifaturacılar, saraçlar ve zahireciler gibi farklı loncaların bir araya gelmesinden oluşan Arasta'da Bergama'yla özdeşleşen halı, kilim ve dokuma örneklerini de bulabilirsiniz.

İlçenin dar sokaklarında gezinip, fotoğraf çekebilir, Arasta'da meşhur Bergama kilim ve halılarını bulabileceğiniz halıcıları gezebilirsiniz.

avlusunda çay, kahve, karadut suyu içerek dinlenebilirsiniz. Seyahatinizi Mayıs ayına planlarsanız, Bergama Uluslararası Tiyatro Festivali'ne katılabilirsiniz. Dönüşte hatıra veya hediye olarak Parşömen kâğıdı alabilirsiniz.

Meşhur Bergama Köftesi'nden, Bergama Yörük Kavurması'na, bölgenin özel bol sarımsaklı, biberli, domatesli kızartması Çığırta'dan, nohutlu böreğine yörenin kendine has tariflerinden tatmanız mümkün. Daha çok esnaf lokantası ve köftecilere rastlayacağınız ilçede az da olsa keyifle yemeğinizi yiyebileceğiniz restoranlar da yer almakta. Dönmeden Bergama'nın meşhur koyun tulum peynirinden almayı unutmayın.

Neden Bilmiyorum

Demirkan

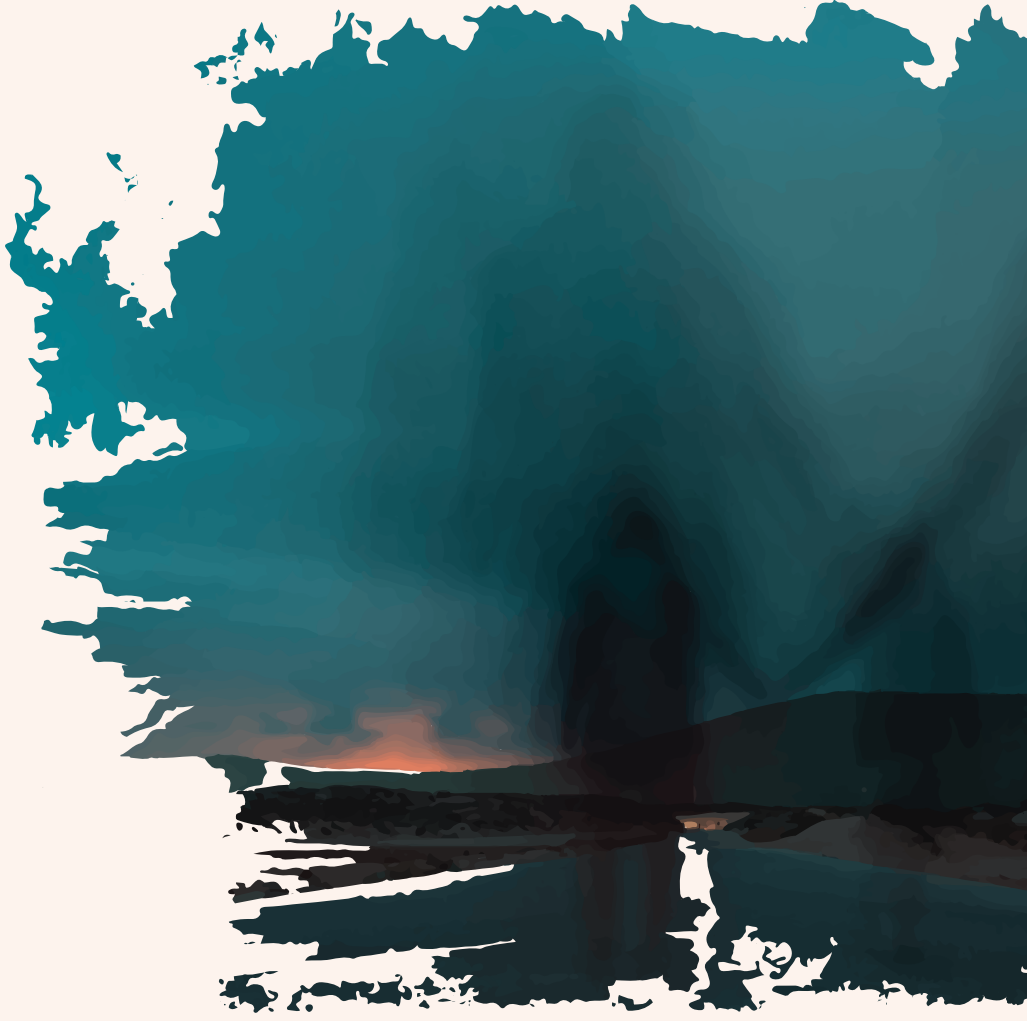
Aslında mecalim yok...

Üzerine düşülecek bir fikrim,
Yazılacak birkaç satırım,
Danışılacak bir aklım,
Yöneleceğim bir yolum,
Yürümeye kuvvetim,
Kırıksız suretim,
Yaratmaya kudretim,
Karşına çıkmaya
Ne yüzüm ne kuvvetim...
Hiçbiri yok!

Hiçbiri yok! Ama sen varsın
İyi ki varsın
Ve bil ki yanımdasın
Bedeninden öte
Ruhunla,
Umudunla...

Ben, nedendir bilmiyorum

Seviyorum...

Aynadaki Kainat

Nurdan Baş

Maziden atıye zaman akıyor
Kuzda pusmuş bir ölüm, çığlıktan az geride
Çaresiz bir ayrılık bırakırken deride
Nafile ki bu fani acizlikte

Cesareti kırık infaza doğuyor güneş
İçimdeki umarsız bu tutkuya
Kırılır da dışlisi dünyanın
Tek tek iner yıldızlar toprağa

Uykular
Hal içinde feveran etse de
Yalnızlıktır her gün sonsuzluğa

İçimde bir sızıdır, yokluğun varlığı
Tahammülü zorlarım, bilinmezlere inat

Çözer mi hummalı sırları beyinlerin darlığı
Bütün diller kırılır, sükût eder kâinat

Her devri ayrı bir ihtişam ve ayrı bir şan
Zaman çarkı dönüyor, tükeniyor hayat
Geçiyordu ölmenin tozlu yolunda haram
Dünya zerre misali, kâinata insan

Ve huşusu kalkar evrenin
Mizanda boğulur mu sevince?
Yok imiş bir haberim farz-ı muhalde yara-
dan
Ve nihayet
Zamanın belirsizliğinde kayboluyor insan.

Söylenmece

Gürhan Gürses

Dolmuş tika basa dolmuştu. İğne atsan yere düşmezdi. Gökteki yıldızlar kadar çoktu yolcular, sudaki balıklar... Herkes maskeliydi. Bakıp gülüyordum çoğuna. Kaçınıcı maskeydi bu acaba yüzlerinde insanların? En belirgin olanıydı son taktıkları, ya göremediklerimiz?

Mesela şu genç, kaç kişiyle konuşuyordu aynı anda? Şu orta yaşlı adama ne demeli? Evde ayrı sokakta ayırıydı muhakkak. Lise talebesi kılıklı bir çocuk vardı ne kadar da umursamazdı her şeyi. Okulda da böyle miydi acaba? Hızmalı kız ise ayrı bir âlemdeydi. Kaşı gözü ayrı oynuyordu. Canım sıkıldı her nedense! Maskeli balodaymış gibi cümle âlem! Beden sağlığı için evet anlıyorum da ya ruh sağlığı için? Maske üstüne maske, yüz üstüne yüz...

İnsanları tanıdıkça şaşırıyorum. Her gün aynı kişiyle yeniden tanışıyorum. Dün bıraktığımla bugün gördüğüm aynı kişi değil ve bugün bırakacağım yarın karşılaşacağım da aynı kişi olmayacak. Bir cep telefonu markası gibi hep yenileniyor insanlar. Ayrı bir formatla tekrar piyasaya çıkıyor. Bir de hepsi çok pahalı öyle ucuz kimse göremezsin. Herkesin kendine göre bir piyasası var kimse hırdavatçıda değil, kelepire hiç düşmemiş. İkinci el aşklarla muhatap olmamış ve halka açık plajlarda yüzmemiş. Herkes sarrafın elindeki en değerli

taş! Oysa aynı minibüsteyiz kıymetli taşlar; altın da olsanız, gümüş de, çakıl taşı da... Bir biz kendimizi olduğundan fazla görmüyoruz neyseki oyuz tavrında takılıyoruz. Çünkü biliyoruz ki herkes sarraf değil bu yüzden incinmek kolay, kırılmak fazla...

Of, şoför sigarasını yaktı ama nasıl içecek maske-siyle? Sahiden de merak ediyorum. Hım maske-sinin ağız kısmını delmiş oradan içiyor sigarayı. Bu milletin her şeye bir çözümü var. Gökyüzüne alışveriş merkezi açın inanın merdiveni dünden hazır olur. Zaten nefes almakta zorlanıyoruz bu maskeyle bir de sigarayla mı kirleteceğiz havamızı. Müsait bir yerde inebilir miyim, dedi biri. Tabii ki size layık değil ama! diye cevapladım içimden hınzırca. Şoför de durdu zaten. İnen zatı muhterem tam da bir su birikintisine basmaz mı ilk adımda! Ben demiştim!

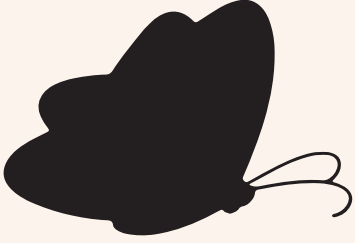
Covid19, cirit atıyordu bu minibüste. Bence şöyle alıcı gözle bakıyordu kime misafir olayım diye. İç içeydik, akraba olacak denli yakındı herkes birbirine. Ya dur bir Allah aşkına şoför efendi! Dışarısı zaten çok sıcak, içerisi zaten hamam... Nefesler karışıyor birbirine. Nemli bir ortamda kan ter içindeyiz. Klima da yasak... Alma başka birini. Yok neymiş efendim, yolcuy-muş da sıcakmış da... O zaman para da alma!

Aşk mı Covid19 mu? diye sormak isterdim şimdi bizim bu cemaate. Artık biz olduk yani. El ele, kol kola oturan bir çift vardı önümde. Aşkın ele geçirdiği bünyelerde Covid19 yaşayamıyor, bilim insanları buna bir baksın lütfen! Aşk ilacı enjekte etsinler bakın kalıyor mu Covid19!

Adam kadının saçlarına geçirmişti parmaklarını, ya söküp alamıyordu ya da kadının saçını okşuyordu. Bence birincisi daha gerçekçi duruyordu. Nalet gelsin şu virüse, dedi yaşlı bir teyze! ‘Lanet olmasın!’ diye düzelttim içimden. Neme lazım yüksek sesle söylesem belki de “nalet olası” bir çantayı kafamın ortasına yerdim. Burası Türkiye çünkü... Yer verdiğim bir bayan “Neden bana yer verdin?” diye sormuştu. Tamamen aptallığımdan, demiştim de herkes gülmüştü.

Bir başkası da covid mi kofik mi ne anlamadım ya! diye espri yaptı ama kimse anlamadı. Elazıglı olmayan anlayamaz elbette. O an kendimle gurur duydum. Çünkü üst geçide ve polis barikatlarına kurutulmak için asılan kofikler geldi aklıma. Güldüm sessizce kimse güldüğümü görmedi çünkü maskeliydim.

Az kaldı, ineceğim birazdan. Güneş kafayı takmış bu şehre bugün. Asfalt eriyip de kara üzüm pekmezine dönmüş. Kuşlar susuzluktan olsa gerek dut yemiş gibi. Mendille terini siliyor öndeki yolcu. Radyoda Müslüm çalıyor “Olmadı yâr” diye. Sakız çiğniyor biri sanki o kalabalıkta etimi çiğniyor. Bir diğeri telefonda konuşuyor, herkes onu dinliyor. Dedikodusunu yapıyor Ayşe diye birisinin. Cumar-tesi pazarında görmüş de onu, o kadar hava atmasına gerek yokmuş da. Yani egosu avm, gerçeği pazar tablası... Bir de kahkaha patlatıyor yaptığı espriye. İçimden onun boğazını sıkılamak geldi. Ne kadar da arkadan konuşmayı seviyoruz, atıp tutmayı. Tenhada inanın hepimiz birer cengâveriz başkasına, yüz yüze ise çaydaki bisküviyiz. Yüzsüzler! diye haykırmak istedim bir an ama zor tuttum kendimi. Eminim herkes dönüp bakacaktı. Topunuzun... diye küfretmek istedim ama o an nedense terbiyem el vermedi. Can Yücel’den aşırma bir cümleyle bu minibüsün içindekilerin jeopolitik durumu küfre müsaitti. Biri inerken maskesini çıkarıp yere attı. Diğeri tükürdü. Of, Allah’ım sen bana sabır ver? Tahammül mülkünü yıkan Hülâgûlerle iç içeyim. Biri son anda şöyle dedi de gülümsedim gayriihtiyari: “Müsait bey, beni indirir misiniz?” Şoför de hinoğluhin “24 saat emrinize amadeyim hanımefendi buyurun!” Ahirde ben de indim minibüsten. Maskeli bir balodan çıkmış gibiydim. Evde kalmak en iyisi, dedim. Hiç değilse kendi gerçeğinde toplumu kurguluyorsun. Toplumun gerçeğinde kendini kurgulamak daha zor.

Şehrin Işıkları

Süveyda Güleç

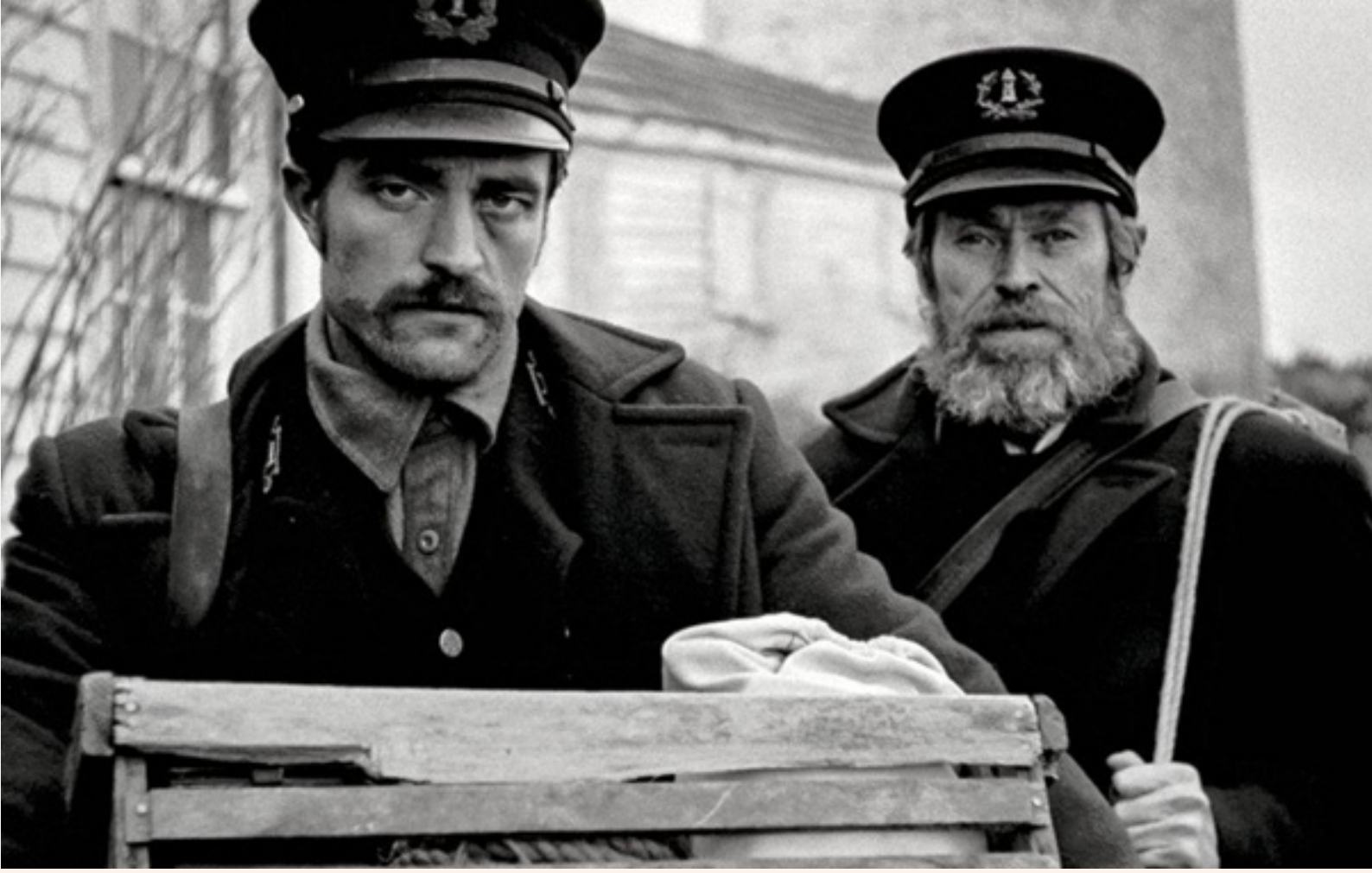
Kalabalığa karışmaktan korkmayalı uzun zaman olmuştu. Şehrin ışıklarına doğru yola çıktım. Kokusunu derince içime çekebileceğim bir denizin varlığı; bu kenti yaşanabilir kılan, onu 'evim' diye sevebilmemi sağlayan yegane teselli.

Zamanında sözcükler mi daha gençti? Sahi neydi, ağızından çıkarken çökmüş bir adama ait hissettirmeyen kelimelerin gücü? Yoksa beni karanlıktan koruyan bir düşünce miydi, yalnız olmadığımı bilmek?

Şehrin ışıklarına doğru yürüdüğümü anlamış olmalılar artık, bekletmek yakışık almaz. Söylemem gereken ne varsa bavullara doldurdum. Biliyorum, her şey burada ve şimdi gerçekleşecek. Sonraya kalamaz, ne son notanın telde bıraktığı iz ne yakarışını duyurmaktan aciz deniz. Bir yok oluş çabası benimki, yarı yolda kaybettiğim kelimelerimi arıyorum, olabildiğince sessiz.

Eskiye nazaran daha titiz ve duyarlı hareketlerim. Birilerini incitmekten korkar gibiyim, belki kendimden içerliyim. Kimim, kim değilim? Bildiğim, içimde fazladan yer tutan bir benin varlığına yeniyim. Unuttuğum onca rengi hatırlamakla meşgul bedenim. Ateşe uçan bir kelebek görse kalbim, gözümü çevirmeye yok mecalim.

Ruhumun ayakları yere basalı beri, her gün farklı bir âlem keşfediyor gözlerim. Yorulmak nedir bilmeden, durmayı aklımdan bile geçirmeden... Dizginlerinin ucu kimsede olmayan o koca yalnızlıktan, sana varalı çok olmadı. Bir çırpıda kabullenmiş, hem aceleye getirmiştik kendimi. Buralar eskisi gibi değil. Şehrin ışıkları diyorum bak. Oysa tutuşturduğumuz yıldızların ateşi, ne kadar uzak şimdi. Her şey burada ve şimdi gerçekleşecek. Hatırlar mısın, bir zamanlar geçmişe takılmıştı dallarım? Şimdiyse öyle büsbütün bulutlara uzanmaktayım. Söyle bana, duyuyor musun şehirdeki ışıkları?

The Lighthouse

Mete Enes Uysal

The Lighthouse'u yeni izleme fırsatı buldum lâkin içinde bulduklarım benim için altında gizemden bir çukur olan örtü gibiydi. Yoğun koşuşturmalarımın içinde izlediğimde önce anlamsızca neler oluyor izlenimine bürünmüştüm. Ama fark ettim ki olanlar insanın kendi ruhâni benliğiyle birlikte psikososyal yaşamından da izler taşıyor. İki gemicinin kendi içlerinde verdikleri sınavdan sıyrılmadan birbirleriyle erkeklik ve yaşlılık sınıfsallığı altında çatışmalar yaşadığını görüyoruz. Yönetmenimiz 1.19'a 1 lik çekimiyle o old school 16:9 çekime âdeta meydan okuyor. Neredeyse kare formatta izlediğimiz filmin siyah beyaz olması ve yanında retro havası insan da akıl almaz buhran ve ruhsal depreşme uyandırıyor. Kareye yakın olmasının bir sebebi de karakterlerimizin birbirlerinden kopmalarını engellemek ve bu derece yakın yaşayan 2 erkeğin homoseksüeliteyle birlikte olağan yaşam duygularından sıyrılarak kendilerini farklı kovalarda yetiştirmelerinin engellenmesi olduğunu anlıyoruz. Filmde bir mit var, bir inanış var. Bu inanış penis şeklinde olan deniz fenerinin

zirvesinde yatıyor. Burası âdeta bir erkek teritorisi bir güç gösterisi ve yürek sancısı. Diğerleri tamam da yürek sancısı neden? Çünkü ulaşmanın zor olduğu bu kısma en yorgun ve isteksiz zamanlarında bile bir çocuk neşesiyle giden yaşlı karakterimizin bu tavırları genç karakterimizde acaba orada ne var sancılarını doğuruyor. Bu sancılar en çok kalpte hissedilir çünkü kalp mantalite dışında ritmini vücutta bu denli sirâyet ettirebilen yeknesâk organdır. Filmde gördüğümüz deniz kızı ve deniz kızıyla genç karakterimizin sevişmeleri en uç noktalarda bile erkek ruhunun bir kadına ihtiyaç duyduğunu, bir kadının şefkati altında yaşamanın ne denli bir ihtiyaç olduğuna bir gönderme. Genç denizcimizin beklediği gemi ise ruhsal sıkıntılarımızdan her defasında basit mutluluklarla kaçabilmek için plan defterindeki en yakın 'mutluluk' kompaktına duyduğumuz özlemi gösteriyor. Ama o gemi gelmiyor, iç sıkıntılar artıyor. Tam da bu sebepten değil mi insanı hiçbir olgunun doyuramaması ?

Anılar

Cansu Kaya

Anılar mı bizi bu derece hüzünlendirir yoksa onları bir daha yaşayamayacak olma korkusu mu? Kendimi bu soruya bir cevap aramaya çalışırken buldum. Anılar...

Düşündükçe "Neden yaşadığımız mutlu bir an, bizi daha sonra hatırladığımızda mutsuz etsin ki?" diye sormamak elde değil. Sanırım biz bu soruya bir cevap bulmaya korkuyoruz. Korkuyoruz çünkü bu soru bizi anılarımıza götürüyor. O mutlu, neşeli, yaşadığımız her bir anın kıymetini bildiğimiz veya bilmediğimiz anılarımıza...

Anılarımızı hatırlarken yüreğimizde koca bir boşluk hissediyoruz. Sanki hepsi zihnimizden, yüreğimizden silinmiş. Eski hislerimiz, hissettiklerimiz... Bunlardan geriye sadece "anı" kelimesini buluyo-

ruz. Bu kelimeye tutunuyoruz, belki de tutunmaya çalışıyoruz.

Sanırım bizim korkumuz anılarımızı bir daha yaşayamayacak olmak. O eski hislerimize, o anki mutluluğumuza bir daha dönememek en büyük korkumuz. Belki de bu kadar korkmasak, kendimizi sadece yaşadığımız anın büyüüne bıraksak her şey daha farklı olabilir. Anılarımızı hatırlamaktan, bir daha onları yaşayamayacak olmaktan korkmadan sadece yaşayalım. O an o dakika sadece yaşadığımız anın tadını doyasıya çıkaralım. Bu şekilde doya doya anılarımızı yaşarsak belki bir daha yaşayamayacak olma korkusu bizi bu kadar tedirgin etmez. Yüreğimizden silinmesine izin vermeden anılarımıza sımsıkı sarılalım...

Dua Mavisi Gözlerin

Servan Erdiç

Gülümsüyor ayrılık bir ay gibi
Kaderim suskun, yüreğim suskun
Gökyüzüne uzanan dağlardan
Kar yağıyor bahtımın üstüne

Masmavi yollarda yürürken seninle
Düşünüyor acı ikimizi
Sesimdeki alacakaranlık
Azat etmiyor bizi ağlamaktan

Tebessüm yüzlü sevdamız
Gülmüyor güleç güleç
Gecenin sırtına inen yıldızlar
Gitti birer birer yanımızdan

Bedeninin cenneti olan
Dua mavisi gözlerin

Artık bir düş
Kimliksiz üşüyorum

Gezgin yaralar göç eder mi
İlkbahar yalan, Nisan yalanmış
Hayırsız sevinçler gibiymiş
Ömür çürüten soluğun

Geçmez artık bu kasvet
Büyümez içimizdeki çocuk
Başlamaz gönlüm yeni bir hayata
Anladım artık yoksun

Dağlanmış hikayemdir gençliğim
İrkiliyorum yokluğunun ellerinden
Hayır sorma beni bana sevgilim
Çünkü ben sende kaldım

Emel Bulut

Yaprak Dökümü

Yavaş yavaş başlıyor yine yaprak dökümü
Ağaçlar bir bir atıyor üzerinden umutları
Doğa bir anlam vermeye çalışıyor hayata
Hüzün ise ortalığı ince bir sis gibi bulandırmakla meşgul
Pencereler, soğuk yağmur damlacıklarını izleyen gölgeleri
ağırlamakta
Güneş, kendi rengini saran sonbahara inat,
Daha bir başka batmakta
Gece, anlatılmaz kederler içinde karanlık hayallere dalmış.
Kapıda ayrılık
Kaderde gözyaşı
İçimizde buruk bir kalp çarpıntısı
Boğazımızda bir düğüm
Radyoda yanık sevdalı bir türkü
Çaresizlik sarmış dört bir yanımızı
Anılar yansır duvarlara
Ve alacakaranlık aydınlığında son yaprak dökümü veren
boynu bükük güller.

Şiirhane

İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi

Madde 15

1. Herkesin bir yurttaşlığa hakkı vardır.
2. Hiç kimse keyfi olarak yurttaşlığından veya yurttaşlığını değiştirme hakkında yoksun bırakılamaz.

Madde 16

1. Yetişkin her erkeğın ve kadının, ırk, yurttaşlık veya din bakımlarından herhangi bir kısıtlamaya uğramaksızın evlenme ve aile kurma hakkı vardır.
2. Evlenme sözleşmesi, ancak evleneceklerin özgür ve tam iradeleyle yapılır.
3. Aile, toplumun, doğal ve temel unsurudur, toplum ve devlet tarafından korunur.

Özgürlüğümüz Yoksa

Yalnızlığımız Mıdır?

Emel Bulut

Sonbaharın son demlerinde bir gün, toprak kokusu geliyor pencereden. Hafiften perdeyi aralıyorum, siyim siyim yağmur; başımı cama yaslayıp birkaç dakika öylece izliyorum. Hani bazen sebepsiz içiniz sıkılır evde durmak istemezsiniz ya öyle bir his, acil bir telefon gelmiş gibi kendimi dışarıya atıyorum. Öyle nereye gittiğimin bir önemi yok, ayaklarımın gittiği yere yol alıyorum. Evimin olduğu mahalleden üç sokak ilerisi, daha önce bu yolu hiç kullanmadığımı fark ediyorum. Tam caddeye inecekken bir anda etrafı büyüleyen o koku sarıyor. İnsanın içini ısıtan cinsten şeyler hatırlatıyor bana. Annem geliyor aklıma, okuldan eve döndüğüm saatler, doğum günlerim... Nasıl geldiğimi hiç anlamadan kendimi Nevin ablanın yanında buluyorum. Sesi ile kendime geliyorum. "Size nasıl yardımcı olabilirim?" diyor. O an sanki dilim tutulmuş gibi ne diyeceğimi şaşırıyorum. Bir iki kem kümden sonra "Portakal." deyiveriyorum. Keşke o gülümsemeyi anlatan bir his, bir kelime olsa diye geçiriyorum içimden. İşte Nevin abla ile yollarımız aynen böyle kesişiyor. Daha durumu ben anlayamamışken Nevin abla çoktan başlıyor 'portakal kokulu' hikâyelerini anlatmaya. Uyumadan önce annemin anlattığı masallar gibi duygudan duyguya sürüklüyor beni. "Tesadüfler kaderin bir parçası mıdır?" O

günden sonra her günüm bunu düşünerek geçiyor.

Üç sene boyunca kaldığım evin üç sokak ilerisinde böyle şirin bir çiçekçi dükkânının olduğunu bu sayede öğreniyorum. İçeride bulunan her çiçeğin ayrı bir hayat hikâyesi var, gerçekten öyle mi yoksa bütün bunlar Nevin ablanın hayal gücüne mi ait bilmiyorum. Belki de bildiğim gibi kalsın istiyorum. Hiç duymadığım çiçekleri onun sayesinde keşfediyorum. Kitapları, şarkıları, portakal kokulu kurabiyelerini, anlattığı hikâyeleri ve en önemlisi de çayın arkadaşlığını işte onun sayesinde öğreniyorum.

Nevin abla, bir insanın başına gelebilecek en güzel rastlantı. Onun bütün hayatı işte bu çiçekçi dükkânı. Arka tarafta iki odası, sarmaşık gülleri arasında küçük bir kış bahçesi var. Bütün duvarları kaplayan tıka basa dolu kitaplıkları, masasının üzerinde çiçek ayrıçlı kitabı ve ocağının üzerinden hiç inmeyen taze çayı, yanında olmazsa olmazı portakal kokulu kurabiyeleri... Öyle bildiğim kadarı ile pek kimi kimsesi de yok. Müşterileri de hep onun gibi naif ve duyarlı insanlar.

Bir gün merakıma yenik düşüp eşi, dostu, çocukları olup olmadığını sormuştum. "Hiç olmaz olur mu!" demişti. Sonra ayağa kalkarak içeriye doğru yürüdü. Önce kitap dolu odasına gitti.

Özgürlüğümüz Yoksa Yalnızlığımız Mıdır?

—Bak Nil, seni tanıştırayım bunlar benim dostlarım.

—Unutma Nil, kitap en güzel dosttur, onunla baş başa kaldığında sana vaktinin gerçekten boşa geçmediğini hissettirir ve asla ihanet etmez.

Sonra haydi diyor şimdi de çocuklarıyla tanışmalısın. Bu defa çiçeklerinin olduğu yere geliyoruz.

—İşte benim çocuklarım, hepsi birbirinden özel ve değerli. Çiçekler de aynı çocuklar gibidir.

—Onları büyüten ve bu kadar güzel görünmelerini sağlayan şey sevgi ve emektir.

Sonra her gün birbirinden daha önemli şeyler bahsettiğimiz, zamanın nasıl geçtiğini fark etmediğimiz kış bahçesinde yer alan o küçücük masamıza oturuyoruz. Nevin abla o masaya asla çayı olmadan oturmaz ve yine kuralına uyum sağlayarak ocağın üzerinde fokurdayan çayından iki bardak dolduruyor. Sonra bana dönerek “Yalnızların yareni kimdir biliyor musun küçük hanım?” diyor. Bilmediğimi belirten gözlerle ona bakıyorum.

—Çay. Günün belirli saatlerinde buluşur birbirimize yoldaş oluruz; acıyı, hüznü, mutluluğu, yaşama dair ne varsa birlikte paylaşıyoruz.

—Biliyor musun Nil, beni hiç yarı yolda bıraktığına şahit olmadım, diyor.

O an tam olarak anlamasam da aradan geçen yıllar Nevin ablanın hikâyesini öyle güzel manalandırıyordu ki... Kırk sekiz yıllık hayat yolculuğunda insan yanında olmasını istediği şeyleri kırk sekiz elekten geçiriyordu nihayetinde.

Bazen sahip olduğunuz özgürlüğü insanlar yalnızlık olarak adlandırabilirler ama unutmayın ki asıl yalnızlık kalabalıkların içinde kendinizi unutmanızdan başka bir şey değildir.

Şair de ne diyordu dizelerinde: “Özgürlüğümüz yoksa yalnızlığımız mıdır?”

Hiç

Cem Ateş Yıldırım

Şimdi değilse ne zaman?
Yağmurun yağışı,
Bebenin doğuşu ne zaman?

Bir bulut küsmüş düşünebiliyor musun?
Bırakmış yağmuru arkasında
Dövüne dövüne
Emanet edip göğün böğrüne

Bir adam birini vurmuş düşünebiliyor musun?
Üstünde üniforma,
Sıcak bir gündüz...
Ceset çaresiz
Ama adam soğukkanlı
Gömmüş, çok sıradan
Bırakmış arkasında
Gitmiş!

Şimdi değilse ne zaman
Baharın gelişi,
Bülbülün ötüşü ne zaman?

Bir dal kırılmış düşünebiliyor musun?
Tek kelime etmeden
İçine içine
Dalıp büyük bir hiçliğe

Bir kadın bir adamı sevmiş düşünebiliyor
musun?
Tertemiz bedeniyle

Nur gibi, Hak gibi, ay gibi
Yalın ve heyecanlı
Ama adam korkunç
Tan gibi kaygılı
Bir sabah uyanıp
Bırakmış arkasında
Gitmiş!

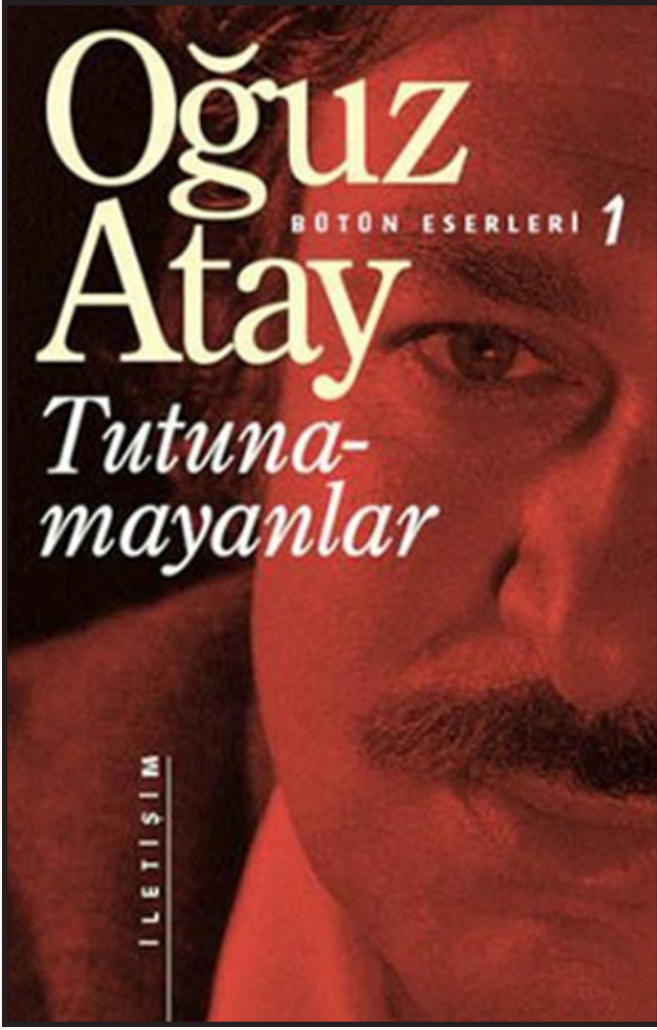
Şimdi değilse ne zaman
Mazlumun ahı,
Gecenin sabahı ne zaman?

Bir kuş vurulmuş düşünebiliyor musun?
Yenilmiş göç yolunda yavrusunun
Döşüne döşüne
Denk gelen kurşuna

Bir umut ölmüş düşünebiliyor musun?
İnsanlık ölmüş; ve çocuklar...
Görenler susmuş
Kalmış utanç.
Yarına inanıp,
Uman kim varsa
Kan kusmuş
Bırakmış arkasında
Gitmiş!

Şimdi değilse ne zaman?
Gidenin dönüşü,
Bir annenin öpüşü ne zaman?

Tutunamayanlar

Zeynep Koçdemir

Tutunamayanlar'ı okumayı, onu okumaya kendimi hazır hissetmediğim ve okuyabilecek olgunluğa gelmediğimi düşündüğüm için ertelemiştim yıllarca. Sonraları, hiçbir zaman kendimi okumaya hazır hissedemeyeceğimi fark ettim. Böyle düşünerek okuma cesareti bulabildiğim kitaptır kendisi.

Kitapta Turgut Özben arkadaşı Selim Işık'ın intihar ettiğini öğrenir. Bu olaydan oldukça etkilenir. Bu acıyı tarif etmek için kitapta yer alan "Elleri titreyerek, sayfaları masanın üstüne koydu. Canım Selim; hep oynayabilseydik bu oyunları. Biraz olsun dinlenseydin arada. Durmak bilmeyen kafanı rahat bırakıp kuvvet toplasaydın biraz. Kim dayanabilmiş ki sürekli? En basit insanların bildiği bu gerçeği nasıl göremedin? Bu sayfalarda yaşadığını görüp öldüğüne nasıl katlanabileceğim? Bu acıya dayanmak için bir yol göster bana." sözlerini

kullanabilirim sanırım. Turgut olayı öğrendikten sonra arkadaşının neden intihar etmiş olduğunun peşine düşer. Bunu da Selim'in tanıdığı insanlar ve ardında bıraktığı yazılar aracılığıyla gerçekleştirir. Selim'in her bir arkadaşının Selim'i farklı yönleriyle tanıdığı fark edilmektedir. Turgut, Selim'in intiharını irdeledikçe kendi benliğiyle ilgili de fikirleri oluşmaya başlar. Selim'in yazdığı "Tutunamayanlar Ansiklopedisi"ni de okuduktan sonra kendisinin de bir 'tutunamayan' olduğuna karar verir. Bunu kitapta yer alan "Bir Mayıs günü, arkadaşı Selim Işık'ın hayattan kendi arzusu ile ayrılması üzerine onun yerine geçti." sözlerinden de anlayabiliyoruz. Ayrıca bu olaylar olurken Turgut kafasında kurduğu Olric adında bir karakterle konuşmaktadır.

Selim Işık'ın "düşünen ve sorgulayan" bir insan olduğu bu yüzden de tutunamadığı fark edilmektedir. Tutunamayanlar toplum düzenine uyum sağlayamayan, kendi benliğini yaşamak isteyenleri ele alır. Oğuz Atay'ın hayatını incelediğimizde Tutunamayanlar'ın otobiyografik öğeler içerdiğini fark edebiliyoruz. Öyle ki Oğuz Atay kendisine sorulan "Tutunamayanlar'dan Selim Işık kimdir?" sorusuna "Selim Işık, birçok tutunamayanın bileşkesidir. İntihar eden bir arkadaşım var, Ural; ama bütünüyle Selim Işık o kadar değil. Belki ben varım. (Bu cümleyi yazmayın.) Adlarını saymanın sakıncalı olduğu birçok arkadaşım var." şeklinde yanıt vermiştir. "Ben buradayım sevgili okuyucum, sen neredesin acaba?" diyen Oğuz Atay'ın sesi ölümünden çok sonra duyulmuştur ne yazık ki. Günümüzde ise en çok satan ancak en az anlaşılan yazarlardandır. Kitabı okumaya çalışan çoğu okurun yarım bıraktığı biliniyor. Bunun sebebinin, kitabın belli bir bölüme kadar okuyucunun kendisini okuyup okuyamayacağını test etmesi olduğunu düşünüyorum.

Tutunamayanlar kesinlikle insanı düşünmeye ve sorgulamaya iten bir kitap. Bir kez okunmakla tam anlaşılmayıp, birkaç kez okunmayı gerektirebilecek bir eser. Kendi adıma konuşacak olursam hayatımın belli bölümlerinde tekrar okuyacak olduğum bir kitaptır kendisi.

Süs'pansiyon

Sayha Develi

Üç ayaklı bir sehpa kadar tedirginim dünya kurdelelerini boşaltıyor sen saçlarını topluyorsun. en son yaptığın el işi, ve oya hepsi haricinde yanağında façasıyla geziyorsun geçmişimizin...

dokunduğun an bileniyor sustasız bir bıçak- durmadan büyüyen bir kahır yakıyor kendini, çöle yağmurlar indirmek için! Düşündükçe seni göğsüme vuruyor bir hallaç, vursun. belki de azaltmak için, göğsümdeki Demirin!

Tedavülden kalkan madeni her şey üzerime geliyor, bir tren, bir vapur, koca bir tersane sana söylemek istediğim ne varsa yutağından çıkmak için yollarını arıyor, ayrılan tüm yerlerime merhemler çaresiz, bana terziler gerekiyor!

Beklemeye koyuyorsun kendini ah o perçemin düşmüş elinde şemsiye bir de bereli şimdi sen geldikçe böyle üzerime biraz daha, inanıyorum gecenin kaldırma kuvvetine mesafe uzadıkça hasret oturuyor esmerleşiyor kanın çöktüğü yere...

Cep Herkülü:

Naim Süleymanoğlu

Kübra Akbaş

Yarım kalan çocukluk, başarıya giden bir yolda çekilen zorluklar ve memleket sevdası... Naim Süleymanoğlu'nun hayatını konu alan bu filmde yönetmen koltuğunu Özer Feyzioğlu ve Hilal Saral paylaşıyor, filmin yapımcılığını ise beyaz perdede görmüş olduğumuz Müslüm, Ayla, Çiçero gibi izleyenleri kendisine hayran bıraktıran filmlerin yapımcısı olan Mustafa Uslu üstleniyor.

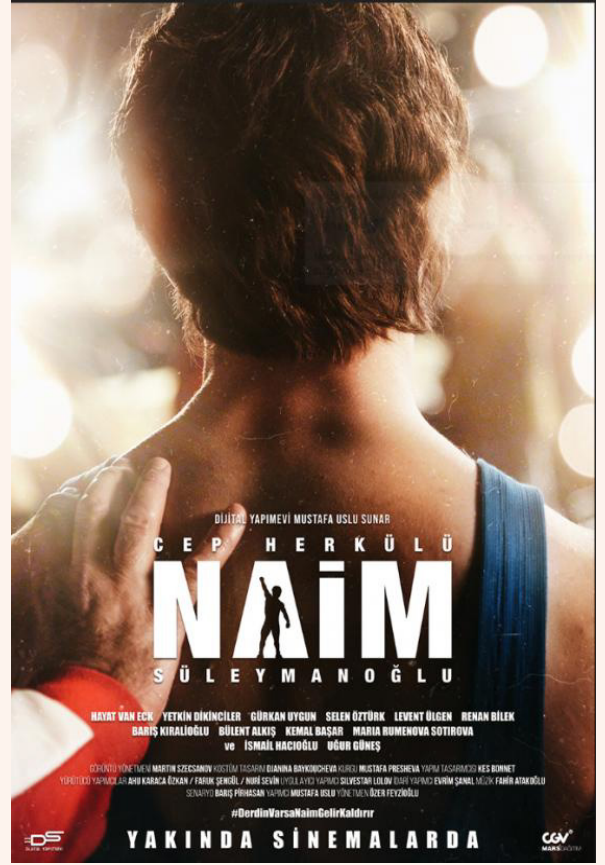
Naim Süleymanoğlu'nun yaşamış olduğu olaylar ve görmüş olduğu zorluklar düşünüldüğünde, bu zor yaşamı o duygularla izleyiciye aktaracak bir oyuncu olamayacağını düşünüyorsanız yanılıyorsunuz demektir. Çünkü Hayat Van Eck, Naim Süleymanoğlu'na olan benzerliğinin yanı sıra onun yaşamış olduğu zorlukları izleyicilere duyguları ile beraber fazlasıyla aktarıyor ve tam teşekküllü bir şekilde rolüne layık olduğunu kanıtıyor. Bununla beraber televizyonlarda çok kez görmüş olduğumuz Bülent Alkış, Uğur Güneş, Gürkan Uygun da her zamanki gibi rollerini çok iyi bir şekilde canlandırmış olduklarını söyleyebilirim.

"Bıraktım geldim evimi geride
Adımı aldılar kan karıştı terime"

Bu iki mısra aslında filmin en can alıcı noktalarını vurguluyor. Haltercilik kariyeri için ailesini geride bırakarak daha 9 yaşında olimpiyatlara katılan ve 15 yaşında ilk madalyasını alarak başarıdan başarıya ilerleyen Naim durmadan çalışıyor ve bulunmuş olduğu ülkeyi yani Bulgaristan'ı temsil ediyordu. Fakat 1984 yılında Los Angeles'ta düzenlenen olimpiyatlara Bulgaristan'ın Sovyetlerle yapmış olduğu boykot yüzünden katılamıyor. Bulgar Hükümeti ülkede bulunan Türk vatandaşlarına eziyet göstererek Türk isimleri kullanmalarını yasaklıyor. Bu nedenle Naim Süleymanoğlu "Naum Şalamanov" oluyor. Bulgaristan Hükümetinin Türk vatandaşlarına karşı yaptığı eziyetlere dayanamayan ve Türk milletini olimpiyatlarda temsil etmek isteyen Naim bir yolunu bularak Türkiye'ye gelmeye çalışıyor. Bunu duyan dönemin cumhurbaşkanı Turgut Özal, Naim'in Türkiye'ye gelebilmesi için seferber oluyor.

Eğer spora karşı bir ilginiz varsa ve izleyeceğiniz filmin iyi bir yapımcı tarafından yapılmış olmasını istiyorsanız bu film tam size göre. Ben izlerken çok severek ve hayran kalarak izledim. Özellikle oyunculuğunu, oynadığı diğer dizilerden beğenmiş olduğum Uğur Güneş ve onun yanı sıra Bülent Alkış'ı görmek beni fazlasıyla mutlu etti. Uğur Güneş'in dahil olduğu sahneyi görünce biraz şok geçirdim fazlasıyla da mutlu oldum. İnsanın içindeki milli gururu ortaya çıkaran ve fazlasıyla mutlu eden bir film olduğunu söyleyebilirim. Özellikle Mustafa Uslu'nun filmlerini beğenmişseniz hiç zaman kaçırmadan bu filme şans verin derim.

Şimdiden iyi seyirler...

Vakitsiz

Beste Türk

Her sabah güne güneşe değil gözümüzü de-ğişimlere açıyoruz. Her gece başımız yastığa giderken yaşadığımız her şeyi o güne gömü-yoruz; toprak daha kurumadan ertesi gün için çukur kazmaya başlıyoruz. Yaşamak mabedi- nin kapısına her akşam günün çöpünü çıkarı-yoruz. Oluru olmaz, acıyı, anıyı gözetmeden eliyoruz.

Yaşamak içi doldurulması gereken önemli bir kavramken, biz; sayılı gün, bitirilip tüketilmesi gereken ürün muamelesi yapıyoruz. Değer katmaya, anlam yüklemeye gerek duymuyo-ruz. Özel anlarımızı yaşamaya değil fotoğ- raflamaya, göstermeye ihtiyaç duyuyoruz. Yemeğin tadına varmaktan ziyade nerede, ne yediğimizi kanıtlamaya önem veriyoruz. Kişisel sınavımızdan geçer not veremesek de kendi- mize, insanlar notumuzu yüksek tutsun istiyor-uz. İçimizde değersizleştirdiğimiz yaşantımız- da internet sosyalinde(!) değer katıyoruz. Kişisel devinimlere, durup düşünmelere, önemse(n)melere, kimseyi dinlemeye vakti- miz yok. Güttüğümüz politikalar kalabalık- lar eşliğinde kişisel yalnızlığımızı sırtımızdan indirmek. Başarı sağlayamadığımızı şahsi

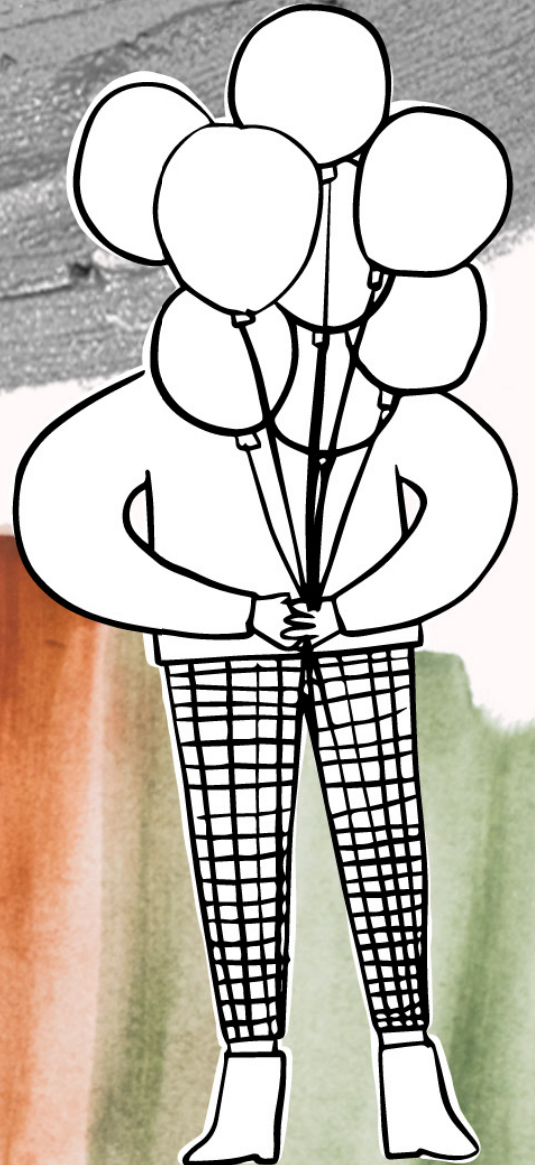
fikrimin ötesine geçemiyor. Bilgi kirliliğinin pik yaptığı toplumlarda gerçeğin peşinde koşma- yı anlamlı bulmuyoruz. Ruhsal orgazmlardan ziyade, prim yapmakta olan gündemin or- gazmlarının peşindeyiz. Siyahı seviyorsak bile günün rengi kırmızıysa çevremize kendimizi ayak uydurmuş göstermek için kırmızı bir gün yaşıyoruz. Kendimize saygımızı yitirmenin yanı sıra artık kabuslarımızın bile içini dolduramı-yoruz.

Tarih, takvim gibi uydurduğumuz sistemsel çizelgelerimize her gün bir çizik daha atıyo-ruz. Yaşamak buysa yaşıyoruz. Değerlerimiz geçmişten kalma, devrim geçmişten, aşk geç- mişten. Günü birlik sevişmelerin sonunda aşık oluyor daha iyi seviştiğimiz biri çıkana kadar aşık kalıyoruz. Kimsenin vakti yok uzun uzun bakışmalara, baktığımız gözlerde anlam aramalara. Ödümüz kopuyor içimizin boşlu- ğunun yansımalarıyla karşılaşsak diye bir anlam yüklü bakışta.

Kaybettiğimizi düşündüğüm anlam arayışı, içinde salınıp durduğumuz evrene değil, ben-liğimize ait. Ve merak ediyorum, rafa kaldı- rıklarımızla böyle nereye kadar?

RAF

Ocak-Şubat
2021

rafdergi20@gmail.com

raf_dergi

raf.dergi